

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Policejní sportovní klub Přerov z.s.,
sídlem U Výstaviště 18, Přerov

proti

žalované

Generální inspekce bezpečnostních sborů
sídlem Skokanská 2311/3, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 7. 5. 2018, č. j. GI-1341-4/ČJ-2018-8400113-IF,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 7. 5. 2018, č. j. GI-1341-4/ČJ-2018-8400113-IF, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále také jen „GIBS“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů, kanceláře ředitele, ze dne 4. 4. 2018, č. j. GI-1341-2/ČJ-2018-8400113-IF, jímž byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalovaná ředitelka GIBS v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce žádal o poskytnutí informací, vztahujících se ke konkrétní fyzické osobě, přičemž jejich poskytnutím by došlo k zásahu do ochrany osobních údajů; v tomto případě však převažuje veřejný zájem na ochrany takových údajů nad zájmem žalobce jako jednotlivce.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v podané žalobě především poukázal na vadu v argumentaci žalované, která tvrdila, že podstatou požadované informace je požadavek na dokument, kterým bylo v pravomoci služebního funkcionáře vyřešeno nedodržování právní normy konkrétním příslušníkem GIBS.
4. To však žalobce nikdy nepožadoval. Žalobce disponuje ve věci stížnosti na nedodržování trestního řádu několika dokumenty, avšak v žádném z nich není identita konkrétního příslušníka GIBS, činného v policejním orgánu, uvedena. Trestní věc měla více zpracovatelů, na různých dokumentech jsou podepsáni celkem tři příslušníci GIBS. Žalobce neví, který z těchto příslušníků byl konkrétně odpovědný za nedodržení trestního řádu, tudíž při poskytnutí anonymizované verze rozhodnutí nelze konkrétního příslušníka GIBS identifikovat.
5. Za druhé žalobce poukazoval na rozpor v tvrzení žalované, která jednak uvedla, že z relevantních údajů je osoba tohoto konkrétního zpracovatele přímo identifikovatelná, ale současně tvrdí, že musí zvažovat zpřístupnění požadované informace tak, jako by ji zpřístupňoval kterémukoliv žadateli. Kterýkoliv žadatel však „relevantními údaji“ rozhodně disponovat nemůže, neboť nemá právo nahlížet do trestního spisu. Rovněž lze namítnout, že pojem „relevantní údaje“ údajně tvoří překážku poskytnutí požadované informace, avšak nikde v rozhodnutí není definován.
6. Za třetí žalobce namítal, že s ohledem na aplikační praxi je přesvědčen, že v případném testu proporcionality by v tomto případě nepřevážilo právo chránit osobní údaje nad právem na informace. Právě z tohoto důvodu se žalovaná naprosto nevypořádala s aplikační praxí jiných bezpečnostních sborů, které informace ke konkrétním příslušníkům běžně poskytují a na internetových stránkách jednotlivých povinných subjektů jich lze nalézt celou řadu.
7. Žalovaná rovněž nevzala v úvahu aplikační praxi Úřadu pro ochranu osobních údajů, který provádí dozor nad dodržováním zákonem stanovených povinností při zpracování osobních údajů a poskytuje konzultace v oblasti ochrany osobních údajů. Tento Úřad v odpovědi na žádost o poskytnutí informace v konkrétní věci poskytl žadateli dvě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

anonymizovaná rozhodnutí, přičemž v jeho rozhodnutí jsou, vyjma osobních údajů soukromé fyzické osoby, zpřístupněny veškeré ostatní údaje, včetně popisu skutku, výše uložené sankce a kompletního odůvodnění.

8. Za čtvrté žalobce uvedl, že není jeho povinností žalobce uvádět důvody, pro které informace žádá. Pokud je žalovaná potřebuje ke správnímu uvážení, zda převažuje zájem na poskytnutí informací nebo na ochraně osobních údajů, měla si je vyžádat. Není pravdou a žalovaná nemůže prokázat tvrzení, na kterém vystavěla správní uvážení, vyúsťující v odmítnutí žádosti o informace, že žalobce nevedl a nevede veřejnou diskuzi o problematice GIBS, že z jeho vyjádření není patrné, že by zamýšlel jakoukoliv veřejnou diskuzi na danou problematiku, a že žalobce neplní roli tzv. „společenského hlídacího psa“, kdy mu jde zřejmě o hájení vlastních práv a vlastních zájmů.
9. Proti tomu žalobce argumentoval tím, že v posledních měsících je ve veřejném prostoru GIBS velmi intenzivně podrobována kritice pro svou činnost, a to z různých stran. Rovněž není spokojen se stavem, panujícím v bezpečnostním sboru GIBS, jehož hlavním posláním je dohlížet na dodržování zákonnosti v jiných bezpečnostních sborech, avšak sám nad sebou žádnou kontrolu nestrpí. Žalovaná si musí být vědoma, že žalobce je v tomto směru aktivní a v letošním roce podával stížnosti na postup GIBS ve dvou věcech, které byly shledány jako částečně důvodné. Právě neochota GIBS přiznávat pochybení nebo je relativizovat a snaha znemožnit veřejnosti účinně kontrolovat výkon veřejné správy v její působnosti je důvodem, proč žalobce do veřejného prostoru svými aktivitami v oblasti kontroly GIBS již vstoupil. Žalobce je přesvědčen, že veřejnost má právo vědět, zda vůbec a jakým způsobem jsou řešena pochybení úředních osob při plnění úkolů ve veřejném zájmu. Dosud známá informace, že pochybení bylo vyřešeno v rámci pravomoci služebního funkcionáře, tuto informaci neposkytuje, a neochota GIBS poskytovat transparentní informace o své činnosti naopak posiluje přesvědčení, že pochybení nejsou řešena.
10. Za páté žalobce odmítl argumentaci žalované, odkazující na její spisy GI-5245/ČJ-2017-840113-IF, GI-5246/G-2017-840113-IF, GI-470/ČJ-2018-840113-IF a GI-1340/ČJ-2018-840113-IF, když žalovaná nijak neodůvodnila svůj závěr, že je z nich patrný osobní zájem na uspokojení žalobcovy zvědavosti. V označených věcech se GIBS vypořádala se žádostmi o poskytnutí informací, přičemž neposkytnutí informací tam bylo odůvodněno zcela jinak, než z důvodu osobního zájmu na uspokojení zvědavosti žalobce.
11. Konečně žalobce poukázal na usnesení Ústavního soudu zn. III. ÚS 156/02 a uvedl, že žalovaná účelově a nepřipustně aplikuje rozšiřující výklad ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím tvrzením, že dokument obsahuje informace osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a poskytnutí dokumentu by bylo v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů.
12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě poukázala na to, že žalobce nepožadoval předmětné informace z titulu výkonu veřejné kontroly činnosti GIBS, neboť je sportovním klubem, tedy subjektem se zcela odlišným zaměřením.
13. Dále poukázala na úkoly GIBS a na její postavení, jež je obdobné postavení zpravodajských služeb, které informace o svých příslušnících neposkytují.
14. Konečně žalovaná argumentovala nutností poskytovat ochranu osobním údajům s tím, že žalobce požadoval informace týkající se konkrétního zpracovatele trestní věci. Jelikož se

jednalo o informace vztahující se ke konkrétní fyzické osobě, bylo nutno žádost odmítnout, a to v úplnosti, protože poskytnutím jakéhokoli údaje by došlo k zásahu do ochrany osobních údajů. Proto žalovaná s odkazem na ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím žádost odmítla, resp. odvolání žalobce zamítla.

15. Při jednání soudu dne 13. listopadu 2018, jehož se žalobce nezúčastnil, soud konstatoval jeho závěrečný žalobní návrh, aby soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí ředitelky Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 7. 5. 2018, tak jemu předcházející rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů, kanceláře ředitele, ze dne 4. 4. 2018, a aby žalované uložil povinnost poskytnout žalobci požadované informace v anonymizované podobě. Pověřený zástupce žalované setrval na skutkových i právních stanoviscích, obsažených v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

16. Z obsahu správního spisu soud shledal, že žalobce podal dne 20. 3. 2018 u žalované žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, kterou žádal o zaslání dokumentu, kterým bylo v pravomoci služebního funkcionáře vyřešeno nedodržování právní normy příslušníkem v trestní věci č. j. GI-1130/TČ-2017-842081 (viz č. j. GI-187-3/ČJ-2018-842081-A).
17. Žalovaná jako povinný subjekt rozhodla dne 4. 4. 2018 tak, že žádost se odmítá podle ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve spojení s ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů.
18. V odůvodnění svého rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že v daném případě neshledává zákonný důvod pro poskytnutí požadované informace. Postup služebního funkcionáře, kterým v rámci své pravomoci vyřešil konstatované pochybení, se týká konkrétního příslušníka GIBS, a předmětné údaje podle zvláštních právních předpisů podléhají ochraně jako další osobní a osobnostní údaje příslušníka, které v souladu s příslušnou právní úpravou zpracovává bezpečnostní sbor. Byl proto naplněn důvod pro odepření poskytnutí požadované informace podle ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, které odkazuje na právní předpisy upravující ochranu osobních údajů. Tímto předpisem je zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a GIBS jako správce osobních údajů obsažených v předmětném spisu musí respektovat povinnosti, které se na nakládání s nimi vztahují. Podle § 5 odst. 3 tohoto zákona musí správce při zpracování osobních údajů dbát na ochranu soukromého a osobního života subjektu, podle § 10 tohoto zákona je správce při zpracování osobních údajů povinen dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.
19. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že zákonný důvod pro poskytnutí informace je uveden přímo v ust. § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, a povinný subjekt má zjišťovat pouze důvody, které poskytnutí informace brání a pokud tyto důvody nenalezne, je povinen informace poskytnout. Pokud se týká ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, tuto normu lze vztáhnout jen na

osobní údaje příslušníka. Příslušník ale porušil zákon při plnění úkolů ve veřejném zájmu a tohoto jednání se dopustil jako úřední osoba, nikoliv jako soukromý subjekt. Veřejnost má právo na informace, jak je porušování zákona úřední osobou při plnění úkolů ve veřejném zájmu, vyřešeno. Jedná se o jeden ze způsobů kontroly orgánu výkonné moci ze strany veřejnosti. Žalobce uzavřel s tím, že nesouhlasí s rozšiřujícím výkladem ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy s tvrzením, že dokument obsahuje informace osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a jeho poskytnutí by bylo v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů.

20. Ředitelka GIBS rozhodla o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím, v němž se ztotožnila s odůvodněním povinného subjektu, s tím, že požadovaná informace se týká konkrétního zpracovatele trestní věci. Poskytnutí požadovaných informací by došlo k zásahu do ochrany osobních údajů fyzické osoby. Zdůraznila, že ochrana osobních údajů, založená zákonem o ochraně osobních údajů, představuje zvláštní důvod pro odmítnutí žádosti o informace. Na zvláštní právní úpravu odkazuje zákon o svobodném přístupu k informacím jednak v otázce ochrany osobnosti, projevů osobní povahy a soukromí fyzických osob, a jednak v otázce ochrany osobních údajů. Předpokládá se tu uvážení, jakou povahu mají dotčené informace (zda jde o projevy osobní povahy, informace týkající se soukromí fyzické osoby nebo o osobní údaje), a dále určení, jakým právním předpisem a v jakém rozsahu je těmto informacím poskytována ochrana. Ochrana osobnosti a soukromého života fyzických osob proto nesmí být interpretována restriktivně, v konkrétních věcech bude vždy potřeba zohlednit všechny jejich individuální okolnosti a v hraničních případech založit řešení na obecně akceptovaných pravidlech posouzení střetu práva na informace a práva na ochranu soukromého života, popř. osobních údajů v duchu zásady proporcionality.
21. K námitce žalobce, že tvrzeného pochybení se měla úřední osoba dopustit při plnění úkolů vyplývajících ze zákona, uvedla, že ač se jedná o činnost veřejného orgánu, vždy je nutno hodnotit zájem na její veřejné kontrole, a tedy zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuze. Pokud povinný subjekt poskytnutí informace odepřel s odkazem na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, je podle odvolacího orgánu tato aplikace právně souladná, neboť citované ustanovení upravuje vztah ústavně zaručeného práva na informace o činnosti veřejné správy s článkem 10 Listiny garantovaným právem na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména, a právem na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o osobě. S ohledem na podstatu požadované informace, kterou je požadavek na dokument, kterým bylo v pravomoci služebního funkcionáře vyřešeno nedodržování právní normy konkrétním příslušníkem GIBS, lze dospět k závěru, že z relevantních údajů je osoba tohoto konkrétního zpracovatele přímo identifikovatelná, a tedy je nutno požadovanou informaci posuzovat jako osobní údaj. Ačkoliv činnost GIBS je věcí veřejnou, která podléhá kontrole ze strany občanů mimo jiné i prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, neznamená to, že veškeré informace týkající se její činnosti mají být veřejně přístupné. Kdyby k nutnosti poskytnutí informace postačoval samotný fakt, že se jedná o činnost veřejného orgánu, ustanovení stanovující výjimky z poskytování informací by se stala bezpředmětná. Nadto ředitelka GIBS konstatovala, že žalobce neplní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“, nevedl a nevede veřejnou diskuzi o problematice GIBS, není patrné, že by zamýšlel jakoukoliv veřejnou diskuzi na danou problematiku a zřejmě mu jde o hájení vlastních práv a vlastních zájmů.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti.
23. Soud především konstatoval, že napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí povinného subjektu, je především nesrozumitelné, pokud je o odmítnutí žádosti odůvodněno ustanovením § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění.
24. Podle citované normy *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
25. Smyslem a účelem této normy je ochrana práv a zájmů fyzické osoby, spjatých s jejím soukromím, s jejími projevy osobní povahy a jejími osobními údaji. Takové informace by jakýkoliv povinný subjekt mohl sdělit jen za podmínek podle ust. § 5 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, resp. ust. § 10 téhož zákona, tedy musel by postupovat tak, aby dbal práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů. resp. aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.
26. Je tedy nesporné, že účelem ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je ochrana soukromého a osobního života fyzických osob. V projednávané věci však nelze učinit závěr, že by se žalobce domáhal poskytnutí jakýchkoliv informací, vztahujících se k soukromému a osobnímu životu jakékoliv fyzické osoby. Naopak, již z iniciální žádosti o informace je zřejmé, že žalobce se zajímal o to, jakým způsobem bylo v pravomoci služebního funkcionáře vyřešeno nedodržování právní normy příslušníkem GIBS v trestní věci, tedy zajímal se o záležitost přímo vyplývající z úřední činnosti Generální inspekce bezpečnostních sborů, nikoliv ze soukromého života jejich příslušníků.
27. Soudu zde proto nezbyvá než konstatovat, že koná-li příslušník GIBS (v postavení policejního orgánu) úkony trestního řízení, z povahy věci se nemůže jednat o projevy osobní povahy nebo o záležitosti jeho soukromí jako fyzické osoby. Vykonává-li příslušník GIBS činnost, vyplývající z působnosti a pravomoci Generální inspekce bezpečnostních sborů, podílí se na výkonu veřejné moci, a proto nejedná jako soukromá osoba. Jeho jednání tedy nemůže požívat ochrany ve smyslu ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Totéž se pak vztahuje i na případ, kdy by byla taková činnost příslušníka GIBS podrobena kontrole ze strany jemu nadřízeného služebního funkcionáře. Argumentace žalované se tedy s účelem a smyslem citované normy zcela míjí, a není proto srozumitelné, proč žalovaná argumentovala nutností chránit projevy osobní povahy, resp. soukromí příslušníka GIBS jako fyzické osoby, za stavu, kdy o jeho osobní a soukromý život zjevně vůbec nešlo. Napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
28. Pro úplnost je nutno konstatovat, že tato vada zatěžuje již rozhodnutí povinného subjektu, který navíc tuto nesrozumitelnost rozšířil i svým tvrzením v části II. jeho odůvodnění, kde povinný subjekt výslovně uvedl, že „*V daném případě povinný subjekt neshledává zákonný důvod pro poskytnutí požadované informace.*“

29. Zde městský soud pokládá za nutné zdůraznit, že *zákonný důvod* pro poskytování informací je konstituován přímo v zákoně č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť je jeho jediným účelem a smyslem. Zákon je koncipován na zásadě, že informace, vztahující se k působnosti státních orgánů, územních samosprávných celků a jejich orgánů a veřejných institucí, tyto subjekty *zásadně poskytují*. Pouze v případě, je-li shledán některý ze zákonem taxativně vymezených důvodů, je na místě žádost o informace odmítnout. Povinný subjekt tedy musí k žádosti přistupovat tak, že jí má – až na zákonné výjimky - vyhovět, a nikoliv tak, že bude primárně hledat důvod, jak jí odmítnout.
30. Konečně městský soud zkoumal tu část argumentace žalované, která spočívala na tvrzení, že žalobce není účasten žádné veřejné diskuse ohledně fungování Generální inspekce bezpečnostních sborů, nepodílí se na veřejném dozoru nad GIBS a neplní roli tzv. „společenského hlídacího psa“, neboť podle stanov je jeho hlavním posláním rozvoj tělesné zdatnosti, zdraví a psychické regenerace policistů a zaměstnanců Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje.
31. Rovněž tuto argumentaci žalované městský soud neakceptoval. Jak soud již vyložil shora, ve věci neshledává žádné skutečnosti, jež by odůvodňovaly závěr, že poskytnutím informací by mohlo být zasaženo do soukromé a osobní sféry fyzické osoby. Jestliže se tedy žalobce ucházel pouze a právě o informace, vztahující se k úřední činnosti GIBS, pak vůbec nebyl důvod provádět takový test proporcionality, jakým argumentovala žalovaná. Pokud nebyly požadovány informace o soukromém a osobním životě fyzické osoby, nebylo vůbec možno zvažovat a poměřovat, zda v dané věci převažuje zájem na ochraně osobního života nebo zájem na právu na informace. Pak ovšem byly zcela nadbytečné a bezpodstatné i veškeré úvahy žalované o motivaci žalobce, protože žadatel obecně není povinen prokazovat důvody, pro které o konkrétní informace žádá (zákon o svobodném přístupu k informacím mu žádnou takovou povinnost neukládá).
32. Ohledně argumentu žalované, že žalobce neplní roli tzv. „společenského hlídacího psa“, je proto nezbytné zdůraznit, že takovou podmínku stanovil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 právě pro ty případy, kdy jsou požadovány informace týkající se soukromí fyzické osoby, činné u veřejné instituce, jmenovitě údaj o výši jejího platu. Právě tam Ústavní soud, vycházející z judikatury své a z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, Soudního dvora EU, mimo jiné dovodil, že je nutno zkoumat, zda požadovaná informace se týká veřejného zájmu, zda motivací žadatele je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. "společenského hlídacího psa".
33. Nic z toho však nelze na věc nyní projednávanou vztáhnout, protože žalobce nežádal informaci ani o platu konkrétního příslušníka GIBS, ani o čemkoliv jiném, co by se týkalo jeho soukromého a osobního života. Argumentace žalované je tedy i v tomto směru nesrozumitelná, neboť se vypořádává s něčím, oč ve věci vůbec nejde.
34. Městský soud tedy uzavřel své přezkoumání napadeného rozhodnutí s tím, že argumentace žalované, s níž odůvodnila zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí GIBS i odmítnutí žádosti o informace, neodpovídá těm skutečnostem, jež jsou zřejmé ze správního spisu. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nesrozumitelné, a proto nepřezkoumatelné.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Městský soud v Praze proto dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, a napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalované k dalšímu řízení. Soud však nevyhověl návrhu žalobce, aby zrušil i rozhodnutí Generální inspekce bezpečnostních sborů jako povinného subjektu a na postup podle ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, a nepřikázal tedy povinnému subjektu požadované informace poskytnout. Takový postup by přicházel v úvahu až tehdy, bude-li o odmítnutí žádosti o informace rozhodnuto přezkoumatelným rozhodnutím.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady spočívají v soudním poplatku ve výši 3000 Kč, zaplaceném z podané žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. listopadu 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.